

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง อำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา และการประกอบ
ธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

กรมการท่องเที่ยวได้มีหนังสือ ที่ กก ๐๔๐๓/๑๗๙๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปลงความได้ว่า กรมการท่องเที่ยวมีหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีข้อขัดข้องในการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังต่อไปนี้

๑. กรณีอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา ตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งบัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการประชาชนในพื้นที่ ผู้อำนวยการจะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาขึ้นเพื่อรับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดเป็นประจำหรือชั่วคราวก็ได้” ในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ การใช้อำนาจของนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาในเขตจังหวัดที่รับผิดชอบ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการประชาชนในพื้นที่นั้น นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขามีอำนาจเพียงใดครอบคลุมถึงการใช้อำนาจควบคุมตามมาตรา ๗๖ เช่น เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในระหว่างเวลาทำการ หรือครอบคลุมถึงการรับเรื่องร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวตามมาตรา ๔๐ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยสั่งจ่ายเงินกองทุนสำหรับชดเชยความเสียหาย ตลอดจนมีอำนาจในการพักใช้เพิกถอนใบอนุญาตเช่นเดียวกับนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางที่ได้รับแต่งตั้งตามมาตรา ๗๔ หรือไม่ โดยในปัจจุบันกรมการท่องเที่ยวได้มีประกาศจัดตั้งสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางและสาขา และได้แต่งตั้งให้ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ๑๔ จังหวัดเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา และแต่งตั้งข้าราชการกรมการท่องเที่ยวระดับชำนาญการพิเศษ เป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขากรุงเทพมหานครเพื่อปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. กรณีนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง ได้รับหนังสือหารือประเด็นข้อกฎหมายจากบริษัทโซคซัยแรนซ์ รีสอร์ท จำกัด กรณีการประกอบธุรกิจของบริษัทโซคซัยแรนซ์ รีสอร์ท จำกัด มีลักษณะทางธุรกิจที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีการนำชมการทำฟาร์มโคนม การแสดงควาบอย ความรู้เกี่ยวกับพืชอาหารสัตว์ และมีการเสนอขายกิจกรรมท่องเที่ยวต่าง ๆ หลายวันหลายรายการในลักษณะแพ็คเกจ อยู่ภายในพื้นที่บริษัทโซคซัยแรนซ์ รีสอร์ท จำกัด เป็นต้น

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กรณีดังกล่าวเข้าข่ายมีลักษณะเป็นการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามบทนิยามในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่ ซึ่งมาตรา ๔ บัญญัติไว้ว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างอันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยสภาพการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวหลายแห่งในปัจจุบันมีรูปแบบการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวหลายอย่างรวมกัน เช่นเดียวกับบริษัทโชคชัยแรนซ์ รีสอร์ท จำกัด ซึ่งหากมีการขออนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามกฎหมายจะส่งผลต่อการขยายธุรกิจสำหรับรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจในอนาคตให้ดียิ่งขึ้น

กรมการท่องเที่ยวเห็นว่า ประเด็นปัญหาดังกล่าวมีผลกระทบต่อธุรกิจ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งมีผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของนายทะเบียน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง จึงขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นทางกฎหมาย ในสองประเด็นดังกล่าวข้างต้นเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมการท่องเที่ยว โดยมีผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมการท่องเที่ยว) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขามีอำนาจตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพียงใด ครอบคลุมถึงการรับเรื่องร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวตามมาตรา ๔๐ การสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๔๕ การเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๔๖ รวมทั้งมีอำนาจตามมาตรา ๗๖ ในลักษณะเช่นเดียวกับนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางที่ได้รับแต่งตั้งตามมาตรา ๗๔ หรือไม่ อย่างไร

เห็นว่า มาตรา ๗๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว (อธิบดีกรมการท่องเที่ยว)^๒ แต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางเพื่อให้ทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร โดยให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

^๑ มาตรา ๗๔ ให้ผู้อำนวยความสะดวกแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวคนหนึ่ง ซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

^๒ พระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๓ ให้เปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว

ให้เปลี่ยนชื่อตำแหน่งของผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นรองอธิบดีกรมการท่องเที่ยว และรองผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นรองอธิบดีกรมการท่องเที่ยว

หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และมาตรา ๗๕^๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว (อธิบดีกรมการท่องเที่ยว) จะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาขึ้นเพื่อรับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดเป็นประจำหรือชั่วคราวก็ได้ อันแสดงให้เห็นเจตนากรมในการแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาว่าเป็นไปเพื่ออำนวยความสะดวกในการให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระงานของนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางซึ่งอาจจะดำเนินการไม่ทั่วถึงในต่างจังหวัดสำหรับความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาจะมีเพียงโดยอ้อมต้องเป็นไปตามที่พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ฯ บัญญัติไว้ซึ่งเมื่อพิจารณาบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ฯ ต่างก็ใช้คำว่า “นายทะเบียน” โดยมีได้ระบุว่าเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางหรือนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา ประกอบกับบทนิยามคำว่า “นายทะเบียน” ตามมาตรา ๔^๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ฯ กำหนดให้ “นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางหรือนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา แล้วแต่กรณี ดังนั้น กรณีที่บทบัญญัติใดบัญญัติถึง “นายทะเบียน” ย่อมหมายความรวมถึง นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาด้วย นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาจึงย่อมมีอำนาจในการรับเรื่องร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวตามมาตรา ๔๐^๕ สั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๔๕^๖

^๓มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ ผู้อำนวยการจะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาขึ้น เพื่อรับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดเป็นประจำหรือชั่วคราวก็ได้

^๔มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

๓๑

๓๑

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางหรือนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา แล้วแต่กรณี

๓๑

๓๑

^๕มาตรา ๔๐ เมื่อมีผู้ร้องเรียนหรือปรากฏต่อนายทะเบียนว่านักท่องเที่ยวผู้ใดได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวหรือตามที่ได้โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนดำเนินการสอบหาข้อเท็จจริงและวินิจฉัยโดยเร็วและเป็นธรรม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

ในการดำเนินการสอบหาข้อเท็จจริงและวินิจฉัยตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนรับฟังคำชี้แจงของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวซึ่งถูกกล่าวหาประกอบด้วย

^๖มาตรา ๔๕ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว

(๑) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓)

(๒) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ หรือมาตรา ๓๓

(มีต่อหน้าถัดไป)

เพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๔๖" รวมทั้งมีอำนาจตามมาตรา ๗๖" ในลักษณะเช่นเดียวกับ นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางทุกประการ โดยนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์กลางมีอำนาจหน้าที่ที่วราชาอาณาจักร แต่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ สาขา มีอำนาจหน้าที่จำกัดเฉพาะภายในเขตพื้นที่ที่ได้รับแต่งตั้งให้รับผิดชอบเท่านั้น

ประเด็นที่สอง การประกอบธุรกิจของบริษัทโชคชัยแรนซ์ รีสอร์ท จำกัด ที่มีลักษณะทางธุรกิจที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีการนำชมการทำฟาร์มโคนม การแสดง ความสวยงาม ความรู้เกี่ยวกับพืชอาหารสัตว์ และมีการเสนอขายกิจกรรมท่องเที่ยวต่าง ๆ หลายวัน หลายรายการในลักษณะแพ็คเกจ โดยอยู่ภายในพื้นที่บริษัทโชคชัยแรนซ์ รีสอร์ท จำกัด เข้าข่าย

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๖)

(๓) ไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ กำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง

(๔) ไม่วางหลักประกันเพิ่มจนครบถ้วนเกินหกเดือนนับแต่วันครบกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๔ (๑) หรือ

(๕) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตจะประกอบธุรกิจนำเที่ยวในระหว่างถูกสั่ง พักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้ เว้นแต่เป็นกรณีที่นายทะเบียนอนุญาตให้ดำเนินการได้เฉพาะกรณี เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๔๖ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๖ (๑) หรือมาตรา ๑๗ (๑) หรือมีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา ๑๖ (๒) (ก) (ข) (ง) (จ) หรือ (ฉ) หรือมาตรา ๑๗ (๒)

(๒) ไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม

(๓) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๕ มาแล้ว และภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่ถูกลงสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้น มีกรณีที่อาจถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวอีก ไม่ว่าจะสาเหตุเดียวกันหรือไม่ก็ตาม

(๔) ประพฤติหรือปฏิบัติการใดอันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือก่อให้เกิดความเสียหาย แก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรง และนายทะเบียนได้ตักเตือนและสั่งระงับหรือให้แก้ไขแล้ว แต่ไม่ดำเนินการ หรือ

(๕) ต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับการค้า หรือความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ตามกฎหมายว่าด้วยการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน

มาตรา ๗๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้นายทะเบียนมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในระหว่างเวลาทำการหรือเข้าไป ในยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทาง เพื่อตรวจสอบให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) สั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราว หรือประจำ ตามแบบ รายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) เรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตัวแทนหรือลูกจ้าง มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวมาให้ถ้อยคำ หรือชี้แจงเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว แล้วแต่กรณี หรือให้ส่ง เอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาเพื่อตรวจสอบ

อำนาจตาม (๑) และ (๓) นายทะเบียนจะมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติก็ได้ การใช้อำนาจของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องไม่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเกินสมควร

เป็นการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามบทนิยาม “ธุรกิจนำเที่ยว” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ฯ หรือไม่ อย่างไร

เห็นว่า มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ฯ ได้นิยามคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง รวมทั้งได้นิยามคำว่า “นักท่องเที่ยว” หมายความว่า ผู้เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประโยชน์ในการพักผ่อนหย่อนใจ การศึกษาหาความรู้ การบันเทิง หรือการอื่นใด และคำว่า “ค่าบริการ” หมายความว่า ค่าจ้างและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว สำหรับการจัดการให้บริการ หรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหาร หรือการอื่นใด

เมื่อพิจารณาบทนิยามดังกล่าวประกอบกับลักษณะการประกอบธุรกิจของบริษัทฯ ตามหนังสือหารือของบริษัทฯ ที่มีไปยังกรมการท่องเที่ยวแล้ว ปรากฏว่า การนำเที่ยวเพื่อเข้าชมฟาร์มของบริษัทฯ จะนำเที่ยวเฉพาะในเขตพื้นที่บริษัทฯ โดยนำนักท่องเที่ยวขึ้นรถพาไปชมสถานที่และกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีได้มีการนำนักท่องเที่ยวเดินทางจากฟาร์มของบริษัทฯ ไปยังสถานที่อื่นนอกพื้นที่บริษัทฯ แต่อย่างไรก็ดี กิจกรรมที่เกิดขึ้นทั้งหมดจะอยู่ภายในเขตพื้นที่ของบริษัทฯ เท่านั้น อีกทั้งค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่บริษัทฯ มิใช่ “ค่าบริการ” แต่เป็นเพียงค่าเข้าชมฟาร์มกรณีตามข้อเท็จจริงที่หารือนี้ จึงเห็นว่า ลักษณะการประกอบธุรกิจของบริษัทฯ เป็นเพียงการประกอบกิจการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยให้บริการพาเข้าชมฟาร์มแก่นักท่องเที่ยวเท่านั้น ไม่เข้าข่ายเป็นการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ฯ ซึ่งต้องมีการนำนักท่องเที่ยวเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง รวมทั้งต้องมีการจัดให้บริการหรืออำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย

(นายดิศทัต โทตระกูลเกียรติย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๕๘

“มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“นักท่องเที่ยว” หมายความว่า ผู้เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประโยชน์ในการพักผ่อนหย่อนใจ การศึกษาหาความรู้ การบันเทิง หรือการอื่นใด

ฯลฯ

ฯลฯ

“ค่าบริการ” หมายความว่า ค่าจ้างและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว สำหรับการจัดการให้บริการ หรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหาร หรือการอื่นใด

ฯลฯ

ฯลฯ